

SKARPSKYTT, m. 2. Jägare, som är öfva att skjuta säkert på långt håll.

SKARPSYNT, a. 1. 1) Som har skarp syn. — 2) Se *Skarpsinnig*. — *Skarpsynthet*, f. 5.

SKARPSÅS, m. 3. (kok.) Ett slags skarp, amper sås.

SKARPT, adv. På ett skarpt sätt. *Knifven biter s.*, är hvass. *Ljuda, låta s.*, gifva ett skarpt ljud. *Smaka s.*, hafva en skarp smak. *Höra s.*, hafva skarp hörsel. *Se s.*, hafva skarp syn. *Se s. på någon*, med skarp blick. *Det fryser s.*, är sträng köld. *Ladda, skjuta s.*, med kula. *Tilltala s.*, med stränghet. *Skrifva s.*, i skarpa, bitande ordalag. *Arbeta, gå på s.*, med all iver. *De kommo s. ihop*, råkade i häftigt strid, tvist. *S. byggt fartyg*, hvars botten är kilformig.

SKARPÅND, a. 2. Som har hvassa tänder.

SKARPVINKLIG, a. 2. Som har skarpa vinklar. — *Skarpvinklighet*, f. 3.

SKARPOGD, a. 2. Se *Skarpsynt*, 1.

SKARSNÖ, m. sing. Snö med skare.

SKATA, f. 1. 1) Allmänt bekant fågel, som kan tämjas och lära tala. *Corvus Pica*. — 2) (fig. fam.) Pratsam qvinna.

SKATBO, n. 4. 1) Bo för skator. — 2) (skämtv.) Dålig peruk.

SKATE, m. 2. pl. *skatar*. Toppen af ett träd.

SKATT, m. 3. Betyder ursprungligen: Penningar. 1) Samling af penningar och dyrbarheter. *En outtömlig s. Hilla en nedgräfen s.* — 2) Brukas i plural ofta, för att uttrycka Rikedomar. *Croesi s-er hafva blifvit till ett ordspråk. Samla s-er.* — 3) Utskyld, som af statsborgare erlägges till dess regering. *Betala, erlägga, utgöra s. Pålägga s. ell. s-er.* — *Syn.* Pålaga, Utskyld, Kontribution, Afgäld, Afrad, Afgift, Tull. — 4) Hvad en stat betalar till en annan såsom bevis på dess afhängighet. *Judeen betalade s. till Rom.* — *Syn.* Tribut. — 5) Afgift, som af åbo betalas till jordägaren. — 6) (fig.) a) Säges om allt, som är af utmärkt nytta eller förträfflighet. *En sann vän är en stor s.* (Poet.) *Jordens s-er*, dess alster. *Vårens s-er*, blommorna. — b) Säges äfv. om det, för hvilket man hyser mycken tillgifvenhet. *Delta barn är hans s.* — c) Smekord. *Min s.!*

SKATTA, v. n. 1. Vara skyldig att erlägga skatt. *Fursten af Servien s-r till Turkiet. S. till någon för sitt hemman.* — V. a. 1) Betala, erlägga i skatt. *Han s-r 10 R:dr till kronan, till egendomsherran.* — 2) Taga, uppbära i skatt. I denna mening numera föga brukligt. *The s-de af them hwad de wille. S. Rimkr. S. en bistock ell. s. bi*, med en inkom dertill gjord knif borttaga växet och honungen ur en bikupa. — 3) Värdera. *Jag s-r det till 100 R:dr.* — *Syn.* Se *Värdera*. — 4) Anse. *Han s-r det för en heder. S. sig lycklig.* — *Syn.* Se *Tro*. — *Ss. S-ebelopp, -ebörda, -enedsättning.* — *Skattande*, n. 4.

SKATTBAR, a. 2. 1) Som kan beläggas med skatt. — 2) Se *Dyrbar*.

SKATTDRAGANDE, a. 1. o. s. 5. Skyldig att betala skatt till staten.

SKATTDRAGARE, m. 5. Skattskyldig statsborgare.

SKATTE, adj. o. s. n. oböjl. Benämning på all den jord i riket, hvars ränta äges af kronan eller enskilt person. *S. natur.*

SKATTEBIDRAG, n. 5. Bidrag till bestridande af statsutgifterna genom erläggande af skatt.

SKATTEBONDE, m. 3. pl. — *bönder*. Bonde på ett skattehemman.

SKATTEBREF, n. 5. Offentlig handling, hvarigenom någon försäkras om besittningsrätten till jord, emot det han erlägger ränta deraf.

SKATTEFRÄLSE, n. sing. oböjl. (kameral.) Sådan jord, som varit kronoskatte, men hvars ränta kronan afhändt sig under frälset. Jfr. *Frälsekatte*.

SKATTEHEMMAN, n. 5. Hemman, hvaraf ränta utgöres antingen till kronan eller enskilt person. I samma mening säges äfven *Skattejord*.

SKATTEKÖP, n. 5. Den afhandling, hvarigenom ett kronohemman antager skatte natur.

SKATTELÖSEN, m. sing. Penningsumma, som erlägges till kronan af den, hvilken köper ett kronohemman till skatte.

SKATTEMAN, m. 3. pl. — *män*. Ägare af skattejord. *S-na rätt*, se *Skatterätt*.

SKATTEPENNING, m. 2. Penningar, som betalas i skatt.

SKATTE-RUSTHÅLL, n. 5. Rusthållshemman af skatte natur.

SKATTERÄNTA, f. 1. Ränta, som betalas af jord. [— *renta*.]

SKATTERÄTT, m. sing. ell. **SKATTERÄTTIGHET**, f. 3. 1) Besittningsrätt till skattejord. — 2) Rättighet till räntan af jord.

SKATTEUPPBÖRDSMAN, m. 3. pl. — *män*. Tjensteman, som uppbär skatterna till det allmänna.

SKATTEVRAK, n. 5. Skattehemman, som kronan tillgnat sig, sedan det fallit i vanhäfd och icke längre förmått utgöra sin ränta till kronan.

SKATTEVÄGRAN, f. sing. indef. Händelsen, då ett rikes ständer vägra att bevilja sin regering de begärda medlen till statsutgifternas bestridande.

SKATTE-VÄRDERING, f. 2. (kameral.) Ett hemmans värdering, som vid skatteköp förrättas af kronofogde eller häradskrifvare, länsman och tvenne nämde män.

SKATTFRI a. 2. neutr. — *fritt*. Fri från utgörande af skatt. — *Skattfrihet*, f. 3. — *Skattfritt*, adv.

SKATTGRÄFNING, f. 2. Gräfnings, som anställes, för att söka efter en nedgräfd skatt.

SKATTGRÄFVARE, m. 3. En, som gräver efter förborgade skatter.

SKATTKAMMARE, m. 2. pl. — *kamrar*. Byggnad eller rum, der en stat eller furste förvarar sin skatt.

SKATTKISTA, f. 1. Kista, i hvilken uppburna skatter förvaras.

SKATTKONUNG, m. 2. Se *Fylkeskonung*. [Skatte —.]

SKATTLÄGGA, v. a. 2. (höjes kom *Lägga*) Sätta viss skatteränta å jord.

SKATTLÄGGNING, f. 2. Den handling, hvarigenom viss skatteränta sättes å jord.

SKATTMÄSTARE, m. 3. — *ARINNA*, f. 1. Person, som emottager, vårdar, ansvarar och redovisar för medel, hvilka inflöta i en skattkammare, i en publik eller ett sällskaps kassa. — *Ss. S-embete, -tjenst*.

SKATTNING, f. 2. Se *Biskattning*.

SKATTSKRIFNING, f. 2. Offentlig förrättning, då alla personer i ett visst distrikt upptecknas, för blifvande beskattning.